

Arrest

nr. 179 857 van 20 december 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juli 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. SCHELLEMANS *loco* advocaat K. VERSTREPEN en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart een Arabier te zijn met de Iraakse nationaliteit. U bent een Sjiitische moslim, geboren op 20 augustus 1988 in Basra. U heeft heel uw leven in Basra gewoond, en vanaf 2004 tot uw vertrek heeft u in het al Qibla district in Basra gewoond, meer specifiek in de al Qahem wijk in de al Madaris straat. Op 23 mei 2006 trouwde u met (A.M.R.N.B.) (OV 8.130.650 CGVS 15/26313B), waarna ze bij u en uw ouders is komen wonen.

Op 8 oktober 2006 begon u te werken als bewaker voor het departement van elektriciteit. U begon in de al Qibla elektriciteitscentrale, waarna u later overgeplaatst werd naar de Hamdan magazijnen.

Uw werk had 3 shifts, waarbij u steeds één dag moest werken en dan twee dagen rust had. De laatste twee jaar werkte u steeds samen met Firas (N.A.).

Op 23 augustus 2015 moest u gaan werken. De vader van Firas was overleden, waardoor u tijdens die shift alleen moest werken. Tussen 23 uur en middernacht kwam Mohammed (A.), iemand die u kende omdat hij verwant was met Abdelsamed (M.), uw baas, met vier andere personen naar het magazijn. Hij sprak u aan, waarna hij enkele dingen uit het magazijn vroeg om mee te nemen. U vroeg naar zijn officiële toestemming, waarna hij u sloeg. Nadat ze u verschillende keren geslagen hadden, gaf u de sleutels af van het magazijn, waaruit ze twee transformatoren 400 KV, één transformator 250 KV en twee spoelen met kabels stalen.

Toen ze wilden vertrekken, wilden ze u vermoorden. U smeekte echter om uw leven te sparen en beloofde dat u geen klacht zou indienen. Uw belagers daarentegen zeiden dat u hun gezichten gezien had en dat u daarom vermoord moest worden. Plotseling merkte één van uw belagers op dat er een politiewagen traag over de autostrade die vlak bij uw werk ligt reed, en ze vreesden dat die op weg was naar u. Ze lieten u achter op de grond en vluchtten met de gestolen goederen, uw GSM, uw portefeuille en uw werkbadge.

Omdat u alleen was en uw GSM niet meer had, wachtte u tot uw vervanger de volgende ochtend, op 24 augustus 2015, aankwam. U probeerde uw baas te bellen maar deze nam niet op. U nam een taxi naar huis, legde uit aan uw familie wat er gebeurd was en u belde met de telefoon van uw vader naar uw baas. Deze keer nam hij wel op, waarna u hem uitlegde wat er gebeurd was. Uw baas Abdelsamed (M.) geloofde u echter niet omdat Mohamed (A.) familie van hem was, en beschuldigde u van de diefstal. Uw vader en moeder overtuigden u om klacht te gaan indienen bij de politie. U ging nog diezelfde dag naar het politiekantoor, waar u klacht indiende. De politieofficier reageerde nogal raar toen u de naam van Mohammed en Abdelsamed vernoemde, aangezien ze leden zijn van de hoge raad van de Islam partij, die de macht heeft in Basra.

Ongeveer twee uur nadat u teruggekomen was van het politiekantoor gebeurde er een inval in uw huis door onbekende mannen. U zag twee witte pick ups en twee à drie onbekende mensen die binnen kwamen in het huis van uw familie. U was boven en zag de wagens aankomen. Uw moeder stond buiten en probeerde de mensen achteruit te duwen. U wist onmiddellijk dat ze u kwamen zoeken en u vertrok naar uw vriend Whalid (A.A.Z.). De onbekende mensen doorzochten het huis waar ze u niet vonden. Uw moeder begon te schreeuwen waarna de onbekende groep haar in de voet schoot.

Uw moeder ging naar het ziekenhuis en u bleef bij Whalid, waarna u na wat overtuigingswerk door uw familie, besloot om het land te verlaten. Op 27 augustus 2015 vertrok u definitief uit Irak samen met uw vrouw, vanuit het huis van Whalid, die u naar de luchthaven bracht. U nam het vliegtuig naar Istanboel, waarna u een tijdje bij een vriend van u in Zonguldak verbleef. Hierna maakte u de oversteek naar Griekenland, waarna u via Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland naar België reisde. Onderweg tussen Macedonië en Servië, werd u echter overvallen, en werden jullie paspoorten gestolen door een criminele groep. U kwam aan in België op 23 september 2015, en u vroeg asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 24 september 2015.

Op 10 oktober 2015 werd uw broer Ahmed vermoord door onbekende mensen. Hij reed met zijn taxi, toen ze hem neerschoten met kogels in zijn hoofd en in zijn borst. U weet niet precies wie hem vermoordde maar aangezien u bedreigd werd door de mensen die het magazijn hebben overvallen, verklaart u dat het dezelfde mensen zijn.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw originele identiteitskaart, de originele identiteitskaart van uw vrouw, uw origineel nationaliteitsbewijs, het origineel nationaliteitsbewijs van uw vrouw, uw originele bewonerskaart, twee foto's van uw moeder in het ziekenhuis, een kopie van uw werkbadge, een kopie van de overlijdensakte van uw broer Ahmed, een kopie van uw middelbare school diploma, een kopie van uw huwelijksakte, een aanbeveling van de universiteit om u een vast contract te geven, een kopie van de overlijdensakte van uw broer Falah, een kopie van de administratieve aanstelling voor het werk, een kopie van de klacht die u ingediend heeft, 2 attesten van opleidingen die u gevolgd heeft in België en vijf documenten van opleidingen waaraan u deelgenomen heeft in België.

B. Motivering

U verklaart Irak verlaten te hebben omdat u de personen vreest die u bedreigd hebben en die uw broer vermoord hebben. Deze personen hebben namelijk het magazijn waar u werkte overvallen, waarbij ze u geslagen hebben en nadat u klacht heeft ingediend, zijn diezelfde personen uw huis binnengevallen, en hebben ze nadat ze u niet vonden, uw moeder in haar rechtersvoet geschoten. Nadat u gevlucht bent, hebben deze personen ook nog uw broer vermoord. Op basis van uw verklaringen en na grondige evaluatie van uw dossier, wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aannemelijk heeft kunnen maken.

Allereerst moet er vastgesteld worden dat de overval, die zich volgens uw verklaringen heeft voorgedaan op 23 augustus 2015 op uw werkplaats, om onderstaande redenen niet geloofwaardig is. Zo kan het op zijn minst opmerkelijk genoemd worden dat u en uw vrouw zoveel moeite hebben met uit te leggen welke verwondingen u precies had opgelopen, nadat uw belagers u brutaal geslagen hadden gedurende die overval. U blijft namelijk opmerkelijk vaag als het aankomt op de beschrijving van de verwondingen die u toen zelf opgelopen heeft. Zo verklaart u aanvankelijk dat u verwondingen had op uw gezicht, neus, lichaam en voeten (CGVS, p.11). Specifiek gevraagd wat deze verwondingen inhielden, herhaalt u dat uw belagers u met hun handen en voeten geslagen hebben en dat uw neus bloedde. Aangezien u hier enkel over uw neus praat, en verder vaag blijft, werd u gevraagd wat de verwondingen aan uw lichaam inhielden. Hierop antwoordt u ontwijkend en zegt u dat u het bewustzijn verloren bent, waarna u uw gezicht gewassen heeft. Als u nogmaals de kans geboden wordt om uit te leggen wat u bedoelde met dat uw lichaam en voeten gewond waren, zegt u uiteindelijk dat u geen breuken had, dat u blauwe ogen had, dat uw neus aan het bloeden was en uw mond ook. Ook hier vermeldt u geen enkele verwonding buiten uw gezicht, waardoor nogmaals gevraagd wordt naar de verwondingen op uw lichaam. Hierbij herhaalt u dat niets gebroken was, en dat u blauwe plekken had op uw rug en benen (CGVS, p.11). Niet enkel u, maar ook uw vrouw blijft opmerkelijk vaag omtrent uw verwondingen. Ook zij kreeg uitgebreid de kans om uit te leggen wat uw verwondingen waren. Uw vrouw begint met te stellen dat u geslagen werd in uw gezicht. Gevraagd om zo gedetailleerd mogelijk te vertellen over de verwondingen die u had na de slagen, kan uw vrouw enkel zeggen dat u verwondingen had op uw gezicht en dat het gezwollen was. Gezien uw vrouw hier erg vaag bleef, werd doorgevraagd over deze verwondingen aan uw gezicht. Hierbij verklaart ze dat er een beetje bloed hing op uw lip. Nogmaals doorgevraagd naar uw verwondingen, kan uw vrouw enkel sporen van slagen op uw gezicht benoemen. Tot slot specifiek gevraagd wat uw verwondingen waren over uw hele lichaam, verklaart uw vrouw dat uw gezicht gezwollen was (CGVS 15/26313B, p.5). Gezien uw vrouw op geen enkel moment verklaart dat er enige sporen waren van verwondingen op uw lichaam, niet kan vernoemen dat u een bloedneus had en blauwe ogen, kunnen er toch serieuze vraagtekens geplaatst worden bij de door u verklaarde overval en het gevecht dat zich zou hebben voorgedaan op uw werk. Zeker aangezien u en uw vrouw verklaren dat jullie tot aan jullie vertrek op 27 augustus 2015 in het huis van uw vriend Whalid verbleven (CGVS, p13 en CGVS 15/26313B, p.6), kan er gezien de periode dat jullie samen in het huis van Whalid geslapen hebben en de impact die een dergelijke gebeurtenis heeft op uw leven en dat van uw vrouw, toch verwacht worden dat jullie verklaringen over de verwondingen die u enkele dagen voor uw uiteindelijke vertrek uit uw land zou hebben opgelopen, minder vaag zouden zijn en beter overeen zouden komen. Dit doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de overval die plaats zou gevonden hebben, wat toch de kern van uw asielrelaas uitmaakt.

Daarnaast zijn er nog enkele onwaarschijnlijkheden die de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde overval aantasten. Zo is het onwaarschijnlijk dat er in het gehele magazijn dat u bewaakte geen enkele telefoon beschikbaar is, waardoor u moest wachten tot er vervanging was, vooraleer u iets kon ondernemen aangaande de overval. U verklaart namelijk dat nadat ze uw GSM hadden gestolen, u geen GSM had om te bellen en dat u uw werkplaats niet kon verlaten (CGVS, p.8). Gevraagd of er geen telefoon in het bureau aanwezig was, zegt u dat ze uw GSM hebben meegenomen, dat er een draadloze Motorola telefoon was, maar dat die niet werkte en niet meer gebruikt werd nadat er zich ooit een incident had voorgedaan in een ander magazijn (CGVS, p.11). Het is moeilijk te geloven dat een overheidsbedrijf, zoals het algemeen directoraat van Al Basra, dat veel magazijnen bezit (CGVS, p11), omwille van een of ander incident in een ander magazijn geen gebruik meer zou maken van een telefoon, en alle communicatie zou uitvoeren via documenten, zoals u aangaf (CGVS, p.11).

Daarbovenop is het moeilijk te geloven dat u, die net overvallen is en zo zwaar geslagen is dat u het bewustzijn verloren heeft (CGVS, p.11), niet onmiddellijk probeert de politie te contacteren. U verklaart namelijk dat, nadat u niets kon doen behalve wachten op uw collega die u kwam aflossen, u geprobeerd heeft uw baas te bellen, maar dat u niet de politie gebeld heeft (CGVS, p12-13). Gezien u op uw werkplaats geslagen bent, en u daar overvallen bent, kan er logischerwijs toch van u verwacht worden dat u de politie contacteert en hen een onderzoek laat uitvoeren op de plaats van het delict.

Ook het gedrag dat uw belagers stellen is op zijn minst opmerkelijk te noemen. U verklaart namelijk dat toen uw belagers wilden vertrekken, ze zeiden dat ze u wilden vermoorden. U heeft hen gesmeekt dit niet te doen en gezegd dat u geen klacht ging indienen (wat u daarna wel gedaan heeft), waarop uw belagers zeiden dat u hen herkend had en dat u een klacht zou gaan indienen, waarna ze u geslagen hebben. Op dat moment zei één van uw belagers dat er een patrouille van de politie in de buurt was, waarna ze snel vertrokken zijn omdat ze dachten dat deze naar uw werk kwam (CGVS, p.8). Hierbij kan opgemerkt worden dat het onwaarschijnlijk is dat uw belagers, waarvan u beweert dat ze lid zijn van de partij die heel de provincie Basra in zijn macht heeft (CGVS, p.13), zich zorgen zouden maken dat u klacht zou indienen of dat de politiepatrouille die op de autostrade rijdt richting uw werk zou komen. U zegt namelijk dat deze partij connecties bij de politie en rechtbank heeft en macht over hen heeft

(CGVS, p.15). Bovendien verklaart u dat de partijen koelbloedig mensen vermoorden en dat niemand serieus genomen zou worden door de politie omdat de officier en de rechter tot deze partij behoren (CGVS, p.17). Mocht dit het geval zijn, zouden uw belagers enerzijds niet inzitten met het feit dat u klacht zou indienen nadat u hen herkend zou hebben, en zouden ze anderzijds niet verontrust zijn door de aankomende politie.

Hieruit volgt dat, mochten uw belagers toch bang zijn van de politie, hun gedrag nog steeds niet in overeenstemming is met wat ze verklaren. U verklaart namelijk dat ze u wilden vermoorden zodat u geen klacht zou indienen, maar dat ze dan vluchtten nadat ze de politie zagen (CGVS, p.8). Gezien ze uw wapen hadden afgenomen (CGVS, p.10) en dus in de mogelijkheid waren u te vermoorden met uw eigen wapen, is het opmerkelijk, mochten uw belagers bang zijn om getuigen achter te laten, dat ze vertrekken en u nog in leven laten. Bovenstaande onwaarschijnlijkheden ondermijnen verder de geloofwaardigheid van de overval die op uw werk zou zijn uitgevoerd.

Naast de ongeloofwaardigheid van de overval die u zou hebben meegemaakt, kunnen er serieuze vraagtekens geplaatst worden bij de handelingen die u verklaart gesteld te hebben na deze overval. Zo doet het de wenkbrauwen fronsen dat u verschillende keren probeert te bellen naar de directeur van het magazijn, Abdelsamed (M.), terwijl u op voorhand wist dat Mohammed, een verwante van Abdelsamed, een van uw belagers was. U verklaart namelijk dat u Mohammed persoonlijk kent, niet als persoonlijke relatie, maar als iemand die verwant is met de directeur (CGVS, p.10). Het feit dat u dan rechtstreeks naar Abdelsamed belt, waarvan u weet dat hij familie is van Mohammed, kan op zijn minst opmerkelijk genoemd worden gezien u werkt in een hiërarchische overheidsdienst. U noemt namelijk nog verschillende mensen op die u ook had kunnen bellen in plaats van Abdelsamed. Zo vernoemt u de baas van het directoraat Sabah (A.) en de verantwoordelijke van de bewaking voor alle magazijnen, ingenieur Jalal. Er kan van u toch redelijkerwijs verwacht worden, gezien de gevoeligheid van de situatie, dat u contact opneemt met één van deze personen. Gevraagd waarom u dit niet gedaan heeft, verklaart u dat u het telefoonnummer van ingenieur Jalal niet had en dat als iedereen die problemen zou hebben naar ingenieur Jalal zou bellen, zijn telefoon niet zou stoppen met bellen, en dat Sabah, de verantwoordelijke voor het directoraat, een goede relatie heeft met Abdelsamad. Het blijft echter moeilijk te begrijpen dat u in deze situatie, waarin er duidelijk een persoonlijk conflict ontstaat tussen u en uw directe overste, geen contact zou kunnen opnemen met iemand zoals ingenieur Jalal, die toch verantwoordelijk is voor alle bewaking en waarvan u het telefoonnummer makkelijk aan uw collega die u afgelost heeft, zou kunnen vragen.

Ook kan er weinig geloof gehecht worden aan de klacht die u ingediend heeft bij de politie. Het document dat u voorlegt is namelijk een kopie, waarvan u geen origineel document voorlegt. U verklaart deze kopie verkregen te hebben van uw advocaat in Irak nadat u gevraagd werd gedurende het eerste interview bij DVZ om deze klacht voor te leggen (CGVS, p.13). Mocht u inderdaad zoals u beweert vrezen dat Mohammed (A.), de persoon die achter de overval zit, u zou vermoorden, is het opmerkelijk dat uw advocaat een kopie van die klacht in handen kan krijgen gezien u verklaart dat Mohammed (A.) lid is van de partij die politie en rechtbank in zijn macht heeft (CGVS, p.15).

Bovendien stelt informatie beschikbaar bij het CGVS (waarvan een kopie is toegevoegd aan uw administratief dossier), dat corruptie en documentenfraude op grote schaal ervoor zorgen dat zowel in Irak als in het buitenland Iraakse identiteits- en andere officiële documenten in omloop zijn die vervalst zijn en die door middel van omkoping verworven werden. Diezelfde informatie stelt ook dat Iraakse documenten op eenvoudige wijze illegaal te verkrijgen zijn aangezien handelaars in het bezit zijn van de officiële stempels en zegels. Gezien bovenstaande informatie en het feit dat het hier om een kopie gaat, waarvan de bewijswaarde sowieso lager ligt dan een origineel document, moet er vastgesteld worden dat er aan het document dat u hier neerlegt weinig waarde gehecht kan worden.

Hierbij kan opgemerkt worden dat documenten slechts een ondersteunende waarde hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Documenten hebben daarentegen niet het vermogen om de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Bovenstaande vaststellingen maken dat er weinig geloof gehecht kan worden aan de overval op uw werk en de daaropvolgende handelingen gesteld door uw belagers en uzelf.

Ten slotte werd aangaande het moment waarop u een klacht zou hebben ingediend een opvallende tegenstrijdigheid vastgesteld tussen de opeenvolgende verklaringen van uw vrouw. Zo verklaarde uw vrouw tijdens haar gehoor op het CGVS dat de overval plaatsgevonden zou hebben op 23 augustus 2015, waarna u de dag erna, op 24 augustus 2015 thuis bent gekomen en klacht bent gaan indienen (CGVS 15/26313, p.6). Gedurende haar interview bij de DVZ verklaarde uw vrouw echter dat u op 23 augustus 2015 naar huis was gekomen, dat u gezegd had dat mensen het magazijn overvallen hadden en dat u de dag erna contact had met uw baas die u niet geloofde en u beschuldigde van de diefstal, waarna u naar de politie zou gegaan zijn om klacht in te dienen (DVZ 15/26313B Vragenlijst CGVS, 3.De vrees of het risico bij terugkeer 5.). Toen uw vrouw geconfronteerd werd met het feit dat ze

tijdens haar gehoor op de DVZ verklaard had dat u pas de dag nadat u thuis gekomen was uw baas gebeld heeft waarna u klacht heeft ingediend, kon uw vrouw enkel zeggen dat op dezelfde dag dat ze uw toestand gezien heeft, u klacht bent gaan indienen (CGVS 15/26313B, p.6). Het louter vasthouden aan één versie van de feiten biedt echter geen afdoende verklaring om deze tegenstrijdigheid op te heffen. Dit ondermijnt verder de geloofwaardigheid van de overval op u en het indienen van de klacht, die toch de kern van uw asielrelaas betreffen en die zich vlak voor uw uiteindelijke vertrek uit uw land zouden hebben voorgedaan.

Daarnaast kan er ook weinig geloof gehecht worden aan de verklaringen van u en uw vrouw omtrent de inval die in uw huis gebeurd zou zijn en waarbij uw moeder in de voet geschoten zou zijn. Er kan opgemerkt worden dat de verklaringen van u en uw vrouw omtrent deze inval vaag en incoherent zijn. U verklaart namelijk aanvankelijk dat, toen u de twee witte pick ups zag aankomen, u 3 of 4 mensen aan de deur hebt gezien, maar dat het er volgens uw vrouw 5 waren (CGVS, p.14). Daarna gevraagd om te omschrijven wat u zag toen de wagens aankwamen, spreekt u plots over 2 of 3 mensen die uitgestapt zijn uit de wagen (CGVS, p14). U kan daarentegen wel zeggen waar de twee wagens stonden en dat uw moeder hen probeerde te duwen. Dit doet vermoeden dat u een goed beeld had van wat er buiten gebeurd is, wat het des te opmerkelijker maakt dat u gezien het kleine aantal personen waarover u spreekt, 2 tot 4 mensen die u gezien heeft, niet exact kan zeggen hoeveel mensen er waren.

Verder zijn voorgaande verklaringen tegenstrijdig met de verklaringen die u afgelegd heeft tijdens het eerste interview bij DVZ. Daar verklaart u namelijk dat 2 gewapende gemaskerde mannen uw huis binnen vielen (DVZ Vragenlijst CGVS, 3.De vrees of het risico bij terugkeer 5.). Geconfronteerd met het feit dat u gedurende uw gehoor bij het CGVS verklaard heeft dat 5 personen uw huis zijn binnengevallen en u tijdens het interview bij DVZ slechts over 2 personen praat, verklaart u dat u slechts 2 of 3 personen gezien heeft, en dat uw vrouw verteld heeft dat het er 5 waren en dat u die 5 personen niet gezien heeft (CGVS, p .15). Wanneer u tijdens uw gehoor op het CGVS nogmaals geconfronteerd wordt met het feit dat u tijdens uw interview bij de DVZ niet verklaard heeft dat u er 2 gezien heeft, maar dat u verklaard heeft dat er 2 zijn binnengevallen, wordt u gevraagd waarom u dan tijdens het interview bij de DVZ niet verklaard heeft dat er volgens wat u van uw vrouw vernomen had 5 personen zijn binnengevallen. Hierop antwoordt u dat ze u bij de DVZ gevraagd hebben te vertellen wat u zelf gezien heeft en dat u in het eerste interview niet gedetailleerd kon praten (CGVS, p15). Dit kan echter niet aanvaard worden als een afdoende verklaring. De vraagstelling bij DVZ stelt dat u een kort overzicht moet geven van alle feiten die hebben geleid tot uw vlucht uit uw land van herkomst (DVZ Vragenlijst CGVS, 3.De vrees of het risico bij terugkeer 5), waarbij geenszins gevraagd wordt om enkel te zeggen wat u zelf gezien zou hebben.

Bovendien doet het de wenkbrauwen fronsen dat uw vrouw verklaart dat ze niet weet met hoeveel wagens de mensen die uw huis zijn binnengevallen gekomen zijn. Gevraagd of ze hierover niet met u gesproken heeft, antwoordt ze "nee" (CGVS, p.6). Er kan toch redelijkerwijs van u en uw vrouw verwacht worden, gezien de zware impact die deze inval heeft gehad op jullie leven, dat jullie zouden praten over deze inval. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van de door u verklaarde inval bij u thuis nog verder, die nochtans de directe aanleiding voor uw vertrek uit Irak was.

Gezien bovenstaande vaststelling, namelijk dat er geen geloof kan gehecht worden aan de overval op uw werk en de inval bij u thuis, kan er maar weinig geloof gehecht worden aan de verklaring dat uw broer, Ahmed, vermoord zou zijn om u te pakken te krijgen (CGVS, p.15). U geeft namelijk geen enkele overtuigende indicatie dat de moordenaars van uw broer dezelfde personen zouden zijn als degenen die u bedreigd zouden hebben. De enige reden die u kan aanhalen waarom dezelfde mensen die u bedreigd zouden hebben, uw broer zouden hebben vermoord, is dat uw familie alleen bedreigd werd door de mensen die u bedreigd hebben, en dat dit de manier is waarop criminelen werken (CGVS, p.15). Verder kan u enkel vage verklaringen geven over de moord op uw broer, aangezien u dit enkel van uw familie, die het via getuigen te weten is gekomen, heeft gehoord (CGVS, p16).

Er moet bovendien opgemerkt worden dat het enige bewijs dat u voorlegt omtrent de moord op uw broer Ahmed, een kopie van een overlijdensakte is. Informatie beschikbaar bij het CGVS (waarvan een kopie is toegevoegd aan uw administratief dossier) stelt echter dat corruptie en documentenfraude op grote schaal ervoor zorgen dat zowel in Irak als in het buitenland Iraakse identiteits- en andere officiële documenten in omloop zijn die vervalst zijn en die door middel van omkoping verworven werden (cf. supra). Hierbij wordt bovendien specifiek melding gemaakt van valse overlijdensaktes die in omloop zijn. Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan de door u verklaarde aanleiding van de dood van uw broer, namelijk dat u gezocht wordt nadat er een overval plaatsvond op uw werk en een inval bij het huis van uw familie, en er vraagtekens gezet kunnen worden bij het enige document dat u voorlegt om de dood van uw broer te staven, kan ook dit vervolgingsfeit niet als geloofwaardig gecategoriseerd worden.

Tot slot moet er opgemerkt worden dat u en uw vrouw jullie paspoorten niet neerleggen voor de Belgische asielinstanties. U en uw vrouw verklaren tijdens het gehoor bij het CGVS dat jullie paspoorten gestolen werden toen u onderweg was van Macedonië naar Servië, waarbij de overvallers uw tas stalen

die rond uw buik zat waar geld en jullie paspoorten in zaten (CGVS, p.7, CGVS vrouw, p. 3). Tijdens haar gehoor bij de DVZ verklaarde uw vrouw echter dat de paspoorten die tussen haar bagage zaten gestolen werden (en dus niet dat ze in een tas zaten die u rond uw buik zou gedragen hebben) (DVZ 15/26313B Verklaringen DVZ, vraag 24.). Nadat uw vrouw geconfronteerd werd hiermee, kon ze enkel verklaren dat dit niet klopte en dat ze zeker was dat ze dit nooit gezegd heeft (CGVS 15/26313B, p.3). Het simpelweg vasthouden aan één versie van de feiten biedt allerm minst een afdoende verklaring om deze tegenstrijdigheid op te heffen. Dit doet vermoeden dat u uw paspoort en dat van uw vrouw bewust achterhoudt om zo het werkelijke moment van uw vertrek uit Irak (de door u aangehaalde vervolgingsfeiten deden zich 3 à 4 dagen voor uw verklaarde vertrek op 27 augustus 2015 voor), de manier waarop u gereisd heeft, het eventueel bezit van een visum of een verblijf in een derde land te verbergen. Dit doet dan ook verder afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 24 december 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal- Irak.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat ISIS sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, u verklaart namelijk uw gehele leven in Basra gewoond te hebben (CGVS, p.3), dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Basra te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden.

In de overwegend sjjiitische Zuid- Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en Popular Mobilization Units (PMU) enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen die echter zowel in frequentie als in zwaarte zijn afgenomen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel gevisieerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies heel ver onder dat van Centraal-Irak.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjjiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal kleinschalige aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED en een aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen, waarvan de daders vaak niet gekend zijn.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Kerbala een beperkt aantal aanslagen op sjjiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt.

De veiligheidsmaatregelen in Kerbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Kerbala zijn uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt. Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nassariyah (Thi-Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten ter ondersteuning van uw asielaanvraag beïnvloeden bovenstaande analyse niet. Uw originele identiteitskaart, de originele identiteitskaart van uw vrouw, uw origineel nationaliteitsbewijs, het origineel nationaliteitsbewijs van uw vrouw, uw originele bewonerskaart, de kopie van uw huwelijksakte, de kopie van uw diploma van de middelbare school, de kopie van uw aanbeveling door de universiteit om een vast contract te krijgen, de kopie van de administratieve aanstelling voor uw werk, de kopie van uw werkbadge en de kopie van de overlijdensakte van uw broer Falah bevestigen enkel uw identiteit, de identiteit van uw vrouw, uw woonplaats, uw scholingsgraad, uw tewerkstelling en het overlijden van Falah aan een ziekte (CGVS, p.3). Deze informatie wordt echter niet in twijfel getrokken.

Ook de foto's van uw moeder die in het ziekenhuis ligt, hebben geen invloed op de hierboven gemaakte appreciatie van uw asielaanvraag. Foto's zijn namelijk makkelijk te ensceneren. Bovendien geven de foto's geen informatie omtrent de identiteit van de vrouw die erop afgebeeld staat, of enige indicatie van hoe de verwondingen op deze foto's opgelopen zijn.

De overlijdensakte van uw broer Ahmed en de klacht die u heeft ingediend bij de politie aangaande uw problemen in Irak werden hierboven reeds besproken (cf. supra).

Verder hebben de verschillende attesten en certificaten die u voorlegt van de opleidingen die u hier in België gevolgd heeft, evenmin enige invloed op de beslissing aangaande uw asielaanvraag. Deze geven namelijk geen zicht op uw activiteiten en problemen in Irak waardoor ze onmogelijk kunnen wegen op de evaluatie aangaande de vrees in uw hoofde zoals beschreven in de vluchtelingenconventie of het reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming bij terugkeer naar Irak.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker beroept zich in een eerste (en tevens enig) middel op de schending van "de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ('Vreemdelingenwet'), artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen ('Vluchtelingenconventie'), de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen".

Waar in de bestreden beslissing gesteld wordt dat hijzelf en zijn vrouw vaag bleven over zijn opgelopen verwondingen, betoogt verzoeker:

"Na een korte verwarring over wat men precies van hem wou weten verklaarde verzoeker hierover dat hij geen breuken had opgelopen, maar dat zijn neus bloedde, hij blauwe ogen had ten gevolge van een boks in zijn gezicht, dat hij verwondingen aan zijn lip had opgelopen, en enkele (minder belangrijke) blauwe plekken op zijn benen en rug (zie gehoorverslag p.11). Dit kan bezwaarlijk vaag genoemd worden.

De gewelddadige overval vond plaats rond 23u of middernacht (gehoorverslag p.12). De volgende ochtend werd verzoeker afgelost door een vervanger rond 8u, door wie hij in een taxi naar huis werd gezet (gehoorverslag p. 12). Op het ogenblik dat verzoeker thuis kwam en zijn vrouw hem bijgevolg voor het eerst na de overval zag, waren er reeds ongeveer negen uur verstreken. In die tijd had verzoeker zijn gezicht en verwondingen met wat water schoongemaakt (zie gehoorverslag p.11).

Na negen uur was verzoekers neus uiteraard reeds gestopt met bloeden, en doordat hij zijn gezicht met water had schoongemaakt was dit niet meer zichtbaar voor zijn vrouw. Het is dan ook niet meer dan logisch dat zijn vrouw enkel de blijvende verwondingen heeft gezien. Zij verklaarde bijgevolg dat zijn gezicht volledig opgezwollen was, het er niet normaal uitzag, en dat hij een wonde had aan zijn lip (gehoorverslag verzoekers vrouw - stuk 2 p.5), wat volledig overeenstemt met de verklaringen van verzoeker.

Bovendien is verzoeker na zijn thuiskomst onmiddellijk nadat hij alles verteld had aan zijn familie naar het politiebureau vertrokken om klacht in te dienen. Twee uur na zijn terugkeer zijn gewapende mannen in zijn huis binnengevallen en is hij gevlucht naar het huis van zijn vriend Whalid (gehoorverslag p.9). Pas twee dagen later is zijn vrouw daar gearriveerd, toen alles geregeld was voor hun vertrek, omdat zij de volgende dag samen het land gingen ontvluchten.

Verzoeker en zijn vrouw hebben elkaar bijgevolg slechts enkele uurtjes gezien gedurende de eerste dagen na het voorval en dan nog in het bijzijn van familie of vrienden. Daarna zijn zij samen het land ontvlucht. Het is dan ook zeer logisch dat zijn vrouw niet volledig op de hoogte was van elke blauwe plek op verzoekers lichaam. Zij verklaarde daar zelf over: "We hebben de sporen van het slagen op zijn gezicht gezien, ze hebben hem overal geslagen, maar we hebben het op zijn gezicht gezien. " (stuk 2 p.5).

Zij verklaarde dus wel dat hij over zijn gehele lichaam werd geslagen, maar wist niet precies welke verwondingen hij daar exact aan had overgehouden. Het is volkomen normaal dat zijn vrouw enkel de verwondingen benoemt die ze zelf gezien heeft. Daarbij wordt door verwerende partij volledig uit het oog verloren dat de ernstige verwondingen zich enkel in zijn gezicht situeerden, en de aandacht bijgevolg volledig daarop werd gericht, in plaats van op enkele kleinere blauwe plekken op zijn lichaam.

Wanneer gevraagd werd naar zijn verwondingen sprak verzoeker zelf immers steeds over de verwondingen in zijn gezicht, aangezien hij en zijn familie weinig aandacht hadden besteed aan de enkele blauwe plekken op zijn lichaam. Het feit dat het even duurde eer verzoeker en zijn vrouw beseften dat verwerende partij er wel veel belang aan hechtte dit te weten bevestigt dit alleen maar.

Daarnaast meenden verzoeker en zijn vrouw dat van hen werd verwacht enkel die zaken te vertellen die zij met hun eigen ogen gezien hebben, gezien de enorme nadruk die door verwerende partij gelegd werd op eerlijkheid aan het begin van het verhoor. Dit zorgde vaak voor verwarring bij hen.

Ten slotte heeft verzoeker inderdaad verklaard dat zijn vriend Whalid, waar hij verbleef, zijn vrouw is gaan ophalen (gehoorverslag p. 13). Er werd echter door verwerende partij nooit geïnformeerd naar wanneer hij dit exact heeft gedaan. Verzoekers vrouw verklaarde eveneens dat zij voor hun vertrek op 27 augustus in het huis van Whalid heeft verbleven, maar wederom werd niet gevraagd vanaf wanneer dan precies (stuk 2 p.6). Indien verwerende partij wel de kans zou hebben gegeven om dit te verklaren had verzoeker kunnen verduidelijken dat zijn vrouw pas twee dagen later, op 26 augustus 2015, arriveerde bij Whalid, waarna zij het land samen verlieten."

Omtrent de afwezigheid van een telefoon op zijn werkplaats, verwijst verzoeker naar zijn verklaringen tijdens het gehoor en stelt hij:

"Wanneer men uitsluitend via officiële documenten met mekaar communiceert, en iedere werknemer over een gsm beschikt voor noodgevallen, is een andere telefoon niet per se nodig. Het is dan ook helemaal niet zo vreemd dat deze niet meer werd gebruikt daar er voldoende communicatiemiddelen voorhanden waren.

Toen de overvallers verzoekers gsm stalen kon hij echter niemand bellen. Daardoor was hij gedwongen te wachten tot zijn vervanger hem kwam aflossen. Hij was namelijk te zwaar toegetakeld en aangedaan van de gebeurtenissen om alleen in het donker de lange tocht naar de hoofdweg te ondernemen."

Waar hem wordt verweten dat hij niet onmiddellijk de politie contacteerde doch eerst zijn baas belde, voert verzoeker aan:

"Verzoeker verklaarde echter herhaaldelijk dat hij de overvallers smeekte om hem in leven te laten, dat hij geen klacht bij de politie ging indienen, en hun namen zeker niet zou vermelden (gehoorverslag p.8 & 10). Aangezien verzoeker net zeer hardhandig was aangepakt en voor dood achtergelaten is het logisch dat hij zijn woord wilde houden en zijn overvallers niet onmiddellijk ging aangeven. Hij wilde immers niet dat ze zouden terugkomen om hem deze keer echt te vermoorden.

Hij heeft wel onmiddellijk geprobeerd zijn rechtstreekse overste te bereiken (gehoorverslag p.8), omdat hij aan hem de afwezigheid van de gestolen goederen in het magazijn diende te verklaren. Deze geloofde hem echter niet, aangezien de overvaller een verwant was van hem, en beschuldigde verzoeker ervan de overval zelf te hebben bekooktoofd. Verzoeker werd verantwoordelijk gehouden voor de diefstal (gehoorverslag p.9).

Nadat zijn rechtstreekse baas verzoeker zelf beschuldigde van de diefstal heeft hij alles aan zijn ouders verteld en met hen overlegd wat hij moest doen. Zijn ouders hebben hem dan overtuigd om toch klacht in te dienen bij de politie (gehoorverslag p.9). Aangezien verzoeker zelf beschuldigd werd van de diefstal door zijn baas zou hij in het andere geval verantwoordelijk gehouden worden voor de gestolen goederen, met alle gevolgen van dien.

Verzoeker was oprecht van plan zijn woord te houden, om zo weinig mogelijk verdere problemen te krijgen met zijn overvallers. Door de beschuldiging van zijn baas restte hem echter geen enkele andere keuze meer dan de politie in te schakelen.

De handelingen van verzoeker na de overval zijn bijgevolg zeer logisch te verklaren. Men kan verzoeker onmogelijk kwalijk nemen dat hij niet onmiddellijk de politie heeft gecontacteerd, nadat hij gezworen had hen niet in te schakelen opdat zijn leven zou worden gespaard.

Verzoekende partij vraagt zich af hoe verweerster uit deze volkomen normale reactie kan concluderen dat deze overval niet gebeurd zou zijn. Elke normale voorzichtige en redelijke persoon zou eens goed nadenken alvorens de politie te contacteren als dit de reden is dat diens leven gespaard is gebleven."

Dat zijn overvallers zich zorgen maakten om een eventuele klacht en om de naderende politiepatrouille, verklaart verzoeker als volgt:

"Verwerende partij gaat voorbij aan het feit dat verzoekers baas en overvallers wel lid kunnen zijn van de Hoge Islamitische Raad, maar dat zij daarbij nog steeds verantwoording dient af te leggen aan hun meerderen.

Verzoekers overvaller heeft goederen gestolen van zijn verwant, eveneens lid van de Hoge Islamitische Raad, hoogstwaarschijnlijk om deze te verkopen op de zwarte markt (gehoorverslag p. 12). Hiermee zou hij in ernstige problemen komen bij zowel zijn familie als binnen deze partij.

Indien hij op heterdaad betrapt zou worden kan hij deze feiten onmogelijk ontkennen. Het is dan ook logisch dat hij weglucht van de plaats delict wanneer hij hoort dat de politie onderweg is (gehoorverslag p. 8 & 20).

Het feit dat de overvallers verzoeker nog in leven laten wanneer ze horen dat de politie in de buurt is kan zeer logisch verklaard worden: indien zij toch op heterdaad betrapt zouden worden zou hun situatie alleen maar penibeler worden wanneer er ook nog eens een lijk wordt aangetroffen.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat het niet is omdat een bepaalde partij aan de macht is in een bepaalde regio, dat daar automatisch al haar leden ongestraft eender welke misdrijven kunnen plegen of eender welke illegale activiteiten kunnen uitoefenen. Daarbovenop zullen niet alle politieofficieren en magistraten even fervente aanhangers zijn van de partij, en alle misdrijven straffeloos laten passeren.

Al het voorgaande verklaart eveneens waarom verzoekers advocaat in Irak een kopie van de klacht bij de politie heeft kunnen verkrijgen.

Bovendien gaat de stelling van verwerende partij in tegen diverse gezaghebbende en objectieve bronnen. Op geen enkel moment toont verwerende partij aan de hand van objectieve elementen aan waarom verzoekers verhaal dan toch zo ongeloofwaardig zou zijn. Zij baseert zich integendeel op een buikgevoel. Deze handelswijze druist lijnrecht in tegen gezaghebbende richtlijnen van UNHCR, die het volgende voorschrijven:

"The credibility assessment should be based on the available relevant evidence and not on the decision maker's intuition or gut feeling. Speculative argument that fails to rely on objective and reliable sources of information and that reflects the decision-maker's own theory about how the applicant or others could or should have acted." or about how certain events could or should have unfolded, violates the principle of objectivity (Zie stuk 3 p. 39)

Verzoekende partij ziet dan ook niet in waarom haar verklaringen ongeloofwaardig zouden zijn met betrekking tot de overval."

Over de inval in zijn woning, doet verzoeker gelden:

“Verzoeker verklaarde dat hij slechts twee à drie personen heeft gezien bij de inval, misschien vier (gehoorverslag p. 15). Zijn vrouw verklaarde zeer consistent dat er vijf personen zijn binnengevallen (stuk 2 p. 5-6).

Verzoeker bevond zich op de bovenverdieping van hun huis. Hij hoorde het geschreeuw van zijn moeder (gehoorverslag p. 14) en keek door het raam van achter het gordijn wat er gebeurde. In een fractie van een seconde zag hij twee witte pick-ups aan de poort staan, en zijn moeder die probeerde enkele mannen weg te duwen (gehoorverslag p.9 & 14). Verzoeker legde onmiddellijk de link met de klacht die hij twee uur eerder had ingediend, en is dan ook zo snel mogelijk uit het huis gevlucht. Het is bijgevolg niet meer dan logisch dat hij zich niet exact herinnert hoeveel mannen uit de wagens gestapt zijn, daar hij hen enkel in een oogopslag gezien heeft.

Zijn vrouw daarentegen bevond zich binnen in huis op de benedenverdieping, samen met de rest van de familie, en heeft exact gezien hoeveel mensen er zijn binnengekomen, namelijk vijf, wat zij ook keer op keer zo heeft verklaard (gehoorverslag p. 14). Aangezien zij niet buiten het huis geweest is, kan zij dan ook onmogelijk weten met hoeveel wagens de overvallers gearriveerd waren.

Het aantal wagens waarmee de overvallers arriveerden is een bijzonder klein détail, waar verzoeker en zijn vrouw niet over hebben gesproken. Het loutere feit dat verzoeker en zijn vrouw niet over dergelijke details hebben gesproken is niet voldoende om te besluiten dat deze inval nooit zou hebben plaatsgevonden.

Zij verklaarden wederom beiden enkel wat zij met hun eigen ogen gezien hebben, zoals zij meenden dat van hen verwacht werd. Uit het verhoorverslag van verzoeker blijkt zeer duidelijk dat hij zelf geen vijf personen heeft gezien, maar dit aantal enkel van zijn vrouw heeft vernomen. De vraag werd hem vijf keer opnieuw gesteld, en hij gaf vijf keer hetzelfde antwoord (gehoorverslag p. 14-15). Dit stemde ook volledig overeen met de verklaringen die verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft afgelegd. Hij heeft namelijk zelf slechts twee à drie personen het huis zien binnenvallen. Hieruit kan onmogelijk worden afgeleid dat verzoekers verklaringen tegenstrijdig zouden zijn.”

Omtrent de verschillen tussen de verklaringen bij de DVZ en bij het CGVS, voert verzoeker aan dat het niet meer dan normaal is dat er verschillen kunnen opduiken bij het reconstrueren van herinneringen aan aangrijpende gebeurtenissen. Men kan onmogelijk concluderen dat het relaas ongeloofwaardig is. Indien er zorgvuldig onderzoek zou zijn gevoerd en verzoeker en zijn vrouw de kans zou zijn geboden om de onduidelijkheden op te klaren, zou het verhaal als coherent en geloofwaardig beoordeeld zijn. Er werd echter niet gevraagd om duidelijkheid te verschaffen.

Met betrekking tot de eventuele kleine inconsistenties in het verhaal, verwijst verzoeker naar de richtlijnen van UNHCR inzake de beoordeling van asielaanvragen. De elementen in de motivering die niet worden weerlegd betreffen kleinere inconsistenties waaraan verweerder teveel gewicht toekent.

Verzoeker doet voorts nog een algemene uiteenzetting omtrent de bewijslast in en de beoordeling van asielaanvragen, het functioneren van het menselijke geheugen en de invloed van (het praten over) herinneringen op het geheugen. Dat verhalen veranderen of variëren wil niet zeggen dat de asielzoeker niet geloofwaardig is. Bij het herhalen van traumatische gebeurtenissen kan dissociatie optreden. Asielzoekers herinneren zich sommige zaken soms beter dan andere zaken en herhaalde gebeurtenissen kunnen het moeilijk maken om zich iets correct te herinneren. Eenieder die een ervaring tweemaal vertelt, zal sowieso tegenstrijdige verklaringen afleggen omdat herinneringen reconstructies zijn die steeds door andere impulsen (zoals anders gestelde vragen) worden gevoed. Volgens psychologen is inconsistent zijn onvermijdelijk en is een persoon consistent indien deze slechts 20% afwijkt van zijn vorige verklaringen. Mensen zullen zich zaken anders herinneren telkens wanneer zij herinneringen oproepen en zullen sommige zaken letterlijk herhalen en andere zaken uitbreiden of toevoegen. *“De verwachting van verwerende partij, dat verzoeker volledige duidelijkheid kan scheppen over elk detail van de gebeurtenissen die hij heeft meegemaakt en daar telkenmale hij gehoord wordt exact dezelfde verklaringen over kan afleggen zonder exact dezelfde woorden daartoe te gebruiken is onredelijk en klopt niet met wat men volgens wetenschappelijk onderzoek kan verwachten.*

Verzoeker heeft net als zijn vrouw over verschillende essentiële zaken heel wat detail gegeven, en is op enkele details na volledig consistent in zijn verklaringen over wat er hem is overkomen. Sommige zaken hebben een grotere indruk op hem gelaten dan andere, maar zijn verklaringen zijn over de grote lijn voldoende consistent en plausibel. De verklaringen van zijn vrouw komen eveneens op een paar kleine details na volledig overeen met de verklaringen van verzoeker.”

Aangaande de neergelegde documenten, voert verzoeker aan:

“Verzoekende partij legt documenten voor van de Iraakse autoriteiten die haar vrees onderbouwen. Het gaat onder meer om foto's van verzoekers moeder in het ziekenhuis, zijn werkbade, een kopie van de overlijdensakte van zijn broer Ahmed, een kopie van zijn administratieve aanstelling voor zijn werk, en

een kopie van de klacht die werd ingediend op het politiekantoor van Al Tubla naar aanleiding van de overval.

Er werd echter op geen enkele manier rekening gehouden met de voorgelegde documenten. Deze werden aan geen enkel onderzoek onderworpen. Noch inhoudelijk, noch vormelijk werden ze onderzocht. Er wordt door verwerende partij enkel verwezen naar een rapport over corruptie in Irak dat het uitsluitend over fraude qua identiteitsdocumenten heeft en niet over documenten van de politie."

Verzoeker verwijst naar het arrest *Singh t. België* en naar het arrest *M.A. t. Zwitserland* van het EHRM. Er moet rekening gehouden worden met de documenten die de asielzoeker neerlegt en er mag niet louter op basis van verklaringen worden beslist. *"De staat kan niet louter op basis van vermeende ongeloofwaardigheid van verklaringen een beslissing nemen, doch dient specialisten aan te wenden om de voorgelegde documenten op authenticiteit te controleren, zelfs in het geval er kopies worden voorgelegd*

(...)

Verwerende partij heeft verzoekers asielaanvraag niet aan een voldoende rigoureuze onderzoek onderworpen en is veel te licht over de voorgelegde documenten gestapt. Het is bijzonder problematisch dat verwerende partij de voorgelegde documenten, die de kern van de zaak raken, niet eens onderzocht heeft".

2.1.2. Ter staving van zijn betoog, voegt verzoeker de volgende stukken bij het verzoekschrift: *"Gehoorverslag vrouw van verzoeker (15/26313B) dd. 16.06.2016; UNHCR, Beyond Proof Credibility Assessment in EU Asylum Systems, May 2013, 34-52;"*

2.1.3. Ter terechtzitting van 30 november 2016 legt verzoeker door middel van een aanvullende nota bijkomende stukken neer (rechtsplegingsdossier, stuk 11). Het betreft een foto van zijn moeder in het ziekenhuis (die zich reeds in het administratief dossier bevindt), een kopie van de identiteitskaart van zijn moeder en een afdruk van een foto waarop zij samen worden afgebeeld (stukken 1-3), een kopie van een medisch verslag (stuk 4), een kopie van een proces-verbaal (stuk 5), een afdruk van een foto van het graf van zijn broer (stuk 6), een kopie van het nationaliteitsbewijs van zijn broer (stuk 7) en een foto waarop gelijkaardige transformatoren en spoelkabels worden afgebeeld als deze die werden gestolen (stuk 8).

2.2.1. Verweerder legt op 23 november 2016 door middel van een aanvullende nota een update neer van de landeninformatie in het administratief dossier (rechtsplegingsdossier, stuk 7). Het betreft een COI Focus van 4 augustus 2016 inzake de veiligheidssituatie in Zuid-Irak.

2.2.2. Verweerder legt op 28 november 2016 door middel van een aanvullende nota de *"UNHCR Position on Returns to Iraq"* van 14 november 2016 neer (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.3.1. Verzoeker preciseert op generlei wijze hoe artikel 48/2 van de vreemdelingenwet, dat op louter algemene wijze bepaalt welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, *in casu* zou (kunnen) zijn geschonden. Bijgevolg wordt de schending van dit artikel niet dienstig aangevoerd.

2.3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. Dient in dit kader vooreerst te worden opgemerkt dat verzoeker de bestreden beslissing geheel ongemoeid laat waar gesteld wordt:

“Tot slot moet er opgemerkt worden dat u en uw vrouw jullie paspoorten niet neerleggen voor de Belgische asielinstanties. U en uw vrouw verklaren tijdens het gehoor bij het CGVS dat jullie paspoorten gestolen werden toen u onderweg was van Macedonië naar Servië, waarbij de overvallers uw tas stalen die rond uw buik zat waar geld en jullie paspoorten in zaten (CGVS, p.7, CGVS vrouw, p. 3). Tijdens haar gehoor bij de DVZ verklaarde uw vrouw echter dat de paspoorten die tussen haar bagage zaten gestolen werden (en dus niet dat ze in een tas zaten die u rond uw buik zou gedragen hebben) (DVZ 15/26313B Verklaringen DVZ, vraag 24.). Nadat uw vrouw geconfronteerd werd hiermee, kon ze enkel verklaren dat dit niet klopte en dat ze zeker was dat ze dit nooit gezegd heeft (CGVS 15/26313B, p.3). Het simpelweg vasthouden aan één versie van de feiten biedt allerm minst een afdoende verklaring om deze tegenstrijdigheid op te heffen. Dit doet vermoeden dat u uw paspoort en dat van uw vrouw bewust achterhoudt om zo het werkelijke moment van uw vertrek uit Irak (de door u aangehaalde vervolgingsfeiten deden zich 3 à 4 dagen voor uw verklaarde vertrek op 27 augustus 2015 voor), de manier waarop u gereisd heeft, het eventueel bezit van een visum of een verblijf in een derde land te verbergen.”

De voormelde vaststellingen vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien zij door verzoeker niet worden aangevochten, onverminderd overeind. Dat verzoeker en diens echtgenote hun paspoorten niet neerleggen, hiervoor geen afdoende verklaring bieden en tegenstrijdige verklaringen afleggen, vormt een negatieve indicatie voor de algehele geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen.

Verzoeker stelt zijn land en regio van herkomst te hebben verlaten naar aanleiding van een overval op het magazijn waar hij tewerkgesteld was.

Verzoeker legde over het cruciale element van zijn asielrelaas, met name de overval op het magazijn, echter incoherente en tegenstrijdige verklaringen af. Zo legde hij incoherente verklaringen af over de dader achter deze overval. In de vragenlijst stelde hij dat deze dader de neef was van zijn directeur (administratief dossier, vragenlijst verzoeker, nr.3.5.). Bij het CGVS gaf hij echter aan dat hij niet kon aangeven hoe de dader achter de overval verwant was met zijn directeur (administratief dossier, gehoorverslag CGVS verzoeker, p.10). Ook over hetgeen er gestolen zou zijn bij de overval legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af. In de vragenlijst stelde hij: *“ze hebben 3 generatoren en 2 hoogspanningskabels meegenomen”* (administratief dossier, vragenlijst verzoeker, nr.3.5.). Bij het CGVS verklaarde verzoeker echter dat de daders twee transformatoren (elektrische toestellen waarmee de stroom van een hoog naar een laag voltage wordt omgezet) en twee spoelen met kabels hadden meegenomen (administratief dossier, gehoorverslag CGVS verzoeker, p.8). Dat verzoeker de ene maal aangaf dat er (naast twee kabels) drie generatoren werden gestolen en de andere maal aangaf dat er twee transformatoren werden gestolen, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Zowel verzoeker als diens echtgenote hadden bovendien bijzonder veel moeite om uit te leggen welke verwondingen verzoeker precies zou hebben opgelopen bij de overval. Voorts legden zij hierover uiteenlopende verklaringen af. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Allereerst moet er vastgesteld worden dat de overval, die zich volgens uw verklaringen heeft voorgedaan op 23 augustus 2015 op uw werkplaats, om onderstaande redenen niet geloofwaardig is. Zo kan het op zijn minst opmerkelijk genoemd worden dat u en uw vrouw zoveel moeite hebben met uit te leggen welke verwondingen u precies had opgelopen, nadat uw belagers u brutaal geslagen hadden gedurende die overval. U blijft namelijk opmerkelijk vaag als het aankomt op de beschrijving van de verwondingen die u toen zelf opgelopen heeft. Zo verklaart u aanvankelijk dat u verwondingen had op uw gezicht, neus, lichaam en voeten (CGVS, p.11). Specifiek gevraagd wat deze verwondingen inhielden, herhaalt u dat uw belagers u met hun handen en voeten geslagen hebben en dat uw neus bloedde. Aangezien u hier enkel over uw neus praat, en verder vaag blijft, werd u gevraagd wat de verwondingen aan uw lichaam inhielden. Hierop antwoordt u ontwijkend en zegt u dat u het bewustzijn verloren bent, waarna u uw gezicht gewassen heeft. Als u nogmaals de kans geboden wordt om uit te leggen wat u bedoelde met dat uw lichaam en voeten gewond waren, zegt u uiteindelijk dat u geen breuken had, dat u blauwe ogen had, dat uw neus aan het bloeden was en uw mond ook. Ook hier vermeldt u geen enkele verwonding buiten uw gezicht, waardoor nogmaals gevraagd wordt naar de verwondingen op uw lichaam. Hierbij herhaalt u dat niets gebroken was, en dat u blauwe plekken had op uw rug en benen (CGVS, p.11). Niet enkel u, maar ook uw vrouw blijft opmerkelijk vaag omtrent uw verwondingen. Ook zij kreeg uitgebreid de kans om uit te leggen wat uw verwondingen waren. Uw vrouw begint met te stellen dat u geslagen werd in uw gezicht. Gevraagd om zo gedetailleerd mogelijk

te vertellen over de verwondingen die u had na de slagen, kan uw vrouw enkel zeggen dat u verwondingen had op uw gezicht en dat het gezwollen was. Gezien uw vrouw hier erg vaag bleef, werd doorgevraagd over deze verwondingen aan uw gezicht. Hierbij verklaart ze dat er een beetje bloed hing op uw lip. Nogmaals doorgevraagd naar uw verwondingen, kan uw vrouw enkel sporen van slagen op uw gezicht benoemen. Tot slot specifiek gevraagd wat uw verwondingen waren over uw hele lichaam, verklaart uw vrouw dat uw gezicht gezwollen was (CGVS 15/26313B, p.5). Gezien uw vrouw op geen enkel moment verklaart dat er enige sporen waren van verwondingen op uw lichaam, niet kan vernoemen dat u een bloedneus had en blauwe ogen, kunnen er toch serieuze vraagtekens geplaatst worden bij de door u verklaarde overval en het gevecht dat zich zou hebben voorgedaan op uw werk.”

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te ontcrachten. Dat hij niet zou hebben begrepen wat men precies wilde weten, kan gelet op de duidelijke vraagstelling hoegenaamd niet worden aangenomen. Er werd meermaals en in duidelijke bewoordingen gevraagd naar zijn exacte verwondingen, waarop hij steevast de vragen ontweek en verviel in de voormelde, vage bewoordingen (administratief dossier, gehoorverslag CGVS verzoeker, p.11). Hetzelfde kan worden gesteld ten aanzien van verzoekers echtgenote (administratief dossier, gehoorverslag CGVS verzoekers echtgenote, p.5). Bovendien lopen hun verklaringen uiteen aangezien verzoekers echtgenote niets zei over verwondingen aan verzoekers lichaam en benen en evenmin concrete melding maakte van een bloedneus en blauwe ogen. Dat er van verzoeker en diens echtgenote gevraagd zou zijn om enkel te vertellen wat zij zagen, mist in dit kader blijkens de duidelijke vraagstelling klaarblijkelijk feitelijke grondslag. Ten aanzien van zijn echtgenote werd door de ondervrager zelfs uitdrukkelijk aangegeven: *“Ik vraag niet wat u gezien heeft, ik vraag waar hij overal verwond was, het is uw man dan weet u toch waar hij gewond is”* (ibid., p.5). Redelijkerwijze kon worden verwacht dat verzoeker zijn echtgenote zou hebben ingelicht over zijn precieze verwondingen na zijn thuiskomst na de overval. Verder kon worden verwacht dat hij dit zou hebben gedaan nadat zij ingevolge de overval verdere problemen kenden en het land dienden te verlaten. Minstens kon worden verwacht dat hij zijn echtgenote hierover zou hebben geïnformeerd naar aanleiding en in het kader van onderhavige asielaanvraag en het gehoor bij het CGVS. Indien verzoeker en diens echtgenote werkelijk een ernstige vrees voor vervolging koesterden, kon namelijk worden verwacht dat zij het in het kader van hun asielaanvraag en voorafgaand aan hun respectieve gehoren bij het CGVS terdege zouden hebben gehad en elkaar zouden hebben geïnformeerd over de cruciale elementen in hun asielrelaas. Dat zij dit blijkbaar niet deden, doet bijgevolg afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van dit relaas.

In het licht van het voorgaande, is het eveneens onaanvaardbaar dat verzoekers echtgenote niet op de hoogte bleek omtrent enkele essentiële elementen in het relaas omtrent de overval op het magazijn van verzoeker. Zo is het een belangrijk element dat verzoeker zijn shift normaal met twee moest volbrengen doch dat verzoekers collega uitgerekend op het ogenblik van de overval afwezig was wegens het overlijden van diens vader. Ondanks dat verzoeker reed twee jaar samenwerkte met diezelfde collega (administratief dossier, gehoorverslag CGVS verzoeker, p.5, 11), kon verzoekers echtgenote diens naam echter niet verstrekken (administratief dossier, gehoorverslag CGVS verzoekers echtgenote, p.6). Verzoekers echtgenote bleek bovendien niet te weten dat verzoeker na de overval per taxi naar huis zou zijn gekomen (ibid., p.6; gehoorverslag CGVS verzoeker, p.12). Evenmin kon zij de naam verstrekken van verzoekers directeur (administratief dossier, vragenlijst verzoekers echtgenote, nr.3.5.). Deze persoon speelt nochtans een cruciale rol in het asielrelaas nu deze verwant was met de daders achter de overval, verzoeker daarom niet geloofde en verzoeker daarom zelf beschuldigde van de overval (administratief dossier, gehoorverslag CGVS verzoeker, p.8-9).

Verzoekers echtgenote legde daarenboven tegenstrijdige verklaringen af aangaande de nasleep van de overval op verzoeker. Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing met reden gesteld:

“Ten slotte werd aangaande het moment waarop u een klacht zou hebben ingediend een opvallende tegenstrijdigheid vastgesteld tussen de opeenvolgende verklaringen van uw vrouw. Zo verklaarde uw vrouw tijdens haar gehoor op het CGVS dat de overval plaatsgevonden zou hebben op 23 augustus 2015, waarna u de dag erna, op 24 augustus 2015 thuis bent gekomen en klacht bent gaan indienen (CGVS 15/26313, p.6). Gedurende haar interview bij de DVZ verklaarde uw vrouw echter dat u op 23 augustus 2015 naar huis was gekomen, dat u gezegd had dat mensen het magazijn overvallen hadden en dat u de dag erna contact had met uw baas die u niet geloofde en u beschuldigde van de diefstal, waarna u naar de politie zou gegaan zijn om klacht in te dienen (DVZ 15/26313B Vragenlijst CGVS, 3.De vrees of het risico bij terugkeer 5.).

Toen uw vrouw geconfronteerd werd met het feit dat ze tijdens haar gehoor op de DVZ verklaard had dat u pas de dag nadat u thuis gekomen was uw baas gebeld heeft waarna u klacht heeft ingediend, kon uw vrouw enkel zeggen dat op dezelfde dag dat ze uw toestand gezien heeft, u klacht bent gaan indienen (CGVS 15/26313B, p.6). Het louter vasthouden aan één versie van de feiten biedt echter geen

afdoende verklaring om deze tegenstrijdigheid op te heffen. Dit ondermijnt verder de geloofwaardigheid van de overval op u en het indienen van de klacht, die toch de kern van uw asielrelaas betreffen en die zich vlak voor uw uiteindelijke vertrek uit uw land zouden hebben voorgedaan."

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motivering geen concrete en dienstige argumenten aan. Deze motivering vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt door de Raad overgenomen. Zij klemde nog des te meer nu verzoekers echtgenote niet kon aangeven om hoe laat verzoeker klacht zou zijn gaan indienen (administratief dossier, gehoorverslag CGVS verzoekers echtgenote, p.6).

Het gegeven dat verzoeker klacht zou hebben ingediend bij de politie is overigens op zich reeds merkwaardig en onaannemelijk. Verzoeker vestigde namelijk zelf meermaals de aandacht op de machtspositie van de daders achter de overval. Zo gaf hij aan dat de dader achter de overval en zijn directeur (die hem beschuldigde) behoorden tot de partij die de macht had in de hele provincie en waartoe ook de burgemeester en de gouverneur behoorden. Tevens gaf hij aan dat hij vreesde te zullen worden vermoord omdat de personen die in zijn maatschappij tegen hen iets ondernemen worden gedood of opgesloten. Hij voegde toe: *"Ze hebben connecties en macht bij de rechtbank en de politie. En de gouverneur behoort tot dezelfde partij, ze hebben connecties"*. Even verder gaf hij nogmaals aan dat de daders behoren tot de hoge raad van de Islam partij die de controle heeft over Basra, het stadhuis en de raad (administratief dossier, gehoorverslag CGVS verzoeker, p.13, 15, 17). Het is, te meer nu hij dit hoe dan ook niet zeker kon weten en de kans hoe dan ook bestond dat hij ingevolge zijn klacht verdere en ernstigere problemen zou kennen, aldus niet plausibel dat verzoeker er bij het indienen van zijn klacht – zoals in weerwil met zijn voormelde, duidelijke verklaringen wordt aangegeven in het verzoekschrift – van zou zijn uitgegaan dat de daders mogelijks toch problemen zouden kunnen ondervinden.

Ook over het gevolg van de klacht, namelijk de inval in hun woning, legden verzoeker en diens echtgenote vage en tegenstrijdige verklaringen af. Verzoekers echtgenote verklaarde dat er bij de inval vijf mannen het huis binnenvielen (administratief dossier, vragenlijst verzoekers echtgenote, nr.3.5.). Verzoeker verklaarde initieel echter: *"Twee uur later vielen 2 gewapende, gemaskerde mannen ons huis binnen"* (administratief dossier, vragenlijst verzoeker, nr.3.5.). Bij het CGVS verklaarde verzoeker aanvankelijk dan weer: *"(...) ik heb de mensen aan de deur gezien. De mensen die binnen kwamen (...) De mensen die ik zelf aan de deur heb gezien, waren 3 of 4, maar volgens mijn vrouw waren het er 5"* (administratief dossier, gehoorverslag CGVS verzoeker, p.14). Even verder gaf verzoeker aan: *"Ik heb twee auto's gezien die zijn aan de deur gestopt. En ik herinner me echt niet hoeveel mensen zijn uitgestapt, 2 of 3"*. Hij gaf andermaal aan deze mensen te hebben gezien (*ibid.*, p.14). Wanneer hij later tijdens het gehoor met zijn verklaringen bij de DVZ werd geconfronteerd, stelde hij zelf slechts twee personen te hebben gezien doch van zijn vrouw gehoord te hebben dat het er 5 waren. Tevens beweerde hij dat hem bij de DVZ zou zijn gevraagd om aan te geven hoeveel personen hij zelf zag (*ibid.*, p.15). Dit kan echter niet worden gevolgd. Deze beweerde vraagstelling blijkt niet uit de vragenlijst. Bovendien waren zijn verklaringen in de vragenlijst duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Aldaar gaf hij duidelijk aan dat er twee personen binnenvielen; niet dat hij twee personen zag. Hoe dan ook bleek verzoeker blijkens het voorgaande ook niet in staat om op precieze en coherente wijze weer te geven hoeveel personen hijzelf zag. Het voormelde klemde nog des te meer nu verzoekers echtgenote niet bleek te weten dat de daders achter de inval zich met twee wagens ter plaatse begaven (administratief dossier, gehoorverslag CGVS verzoekers echtgenote, p.6). Redelijkerwijze kon worden verwacht dat zij dit zou hebben opgemerkt. Minstens kon, omwille van de reeds hoger aangehaalde redenen, worden verwacht dat zij hierover zou hebben gesproken met verzoeker. Zij liet echter na dit te doen (*ibid.*, p.6).

Omwille van diezelfde redenen, is het overigens eveneens opmerkelijk dat verzoekers echtgenote niet bij machte bleek om de volledige naam te verstrekken van de vriend bij wie haar man na de voormelde inval zou zijn ondergedoken en die hun reis naar het buitenland zou hebben geregeld (*ibid.*, p.4).

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het aangevoerde asielrelaas. Kritiek op de overige, overtollige motieven op basis waarvan tot de ongeloofwaardigheid van het relaas wordt besloten kan derhalve op zich niet volstaan om de teloorgegangene geloofwaardigheid van dit relaas te herstellen.

Verzoekers algemene uiteenzetting omtrent de werking van het menselijke geheugen en het oproepen van herinneringen kan geen afbreuk doen aan het voorgaande. Zijn betoog doet immers geenszins afbreuk aan het gegeven dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat

deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van dit asielrelaas, die hij persoonlijk heeft meegemaakt en die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek uit zijn land. Daar de aangehaalde gebeurtenissen een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op hun verdere leven, kunnen zij geacht worden in het geheugen van verzoeker en diens echtgenote te zijn gegrift zodat zij bij machte zouden moeten zijn deze op coherente en duidelijke wijze uiteen te zetten.

De in het administratief dossier opgenomen documenten zijn evenmin van die aard dat zij afbreuk kunnen doen aan het voorgaande (administratief dossier, map 'documenten'). In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat, in tegenstelling met wat verzoeker beweert, geenszins aangetoond moet worden dat de documenten vals zijn om hieraan bewijswaarde te ontfangen. Ook om andere redenen dan hun bewezen valsheid, kan bewijswaarde aan de documenten worden ontfangd.

De identiteitsdocumenten van verzoeker en diens echtgenote en de documenten inzake verzoekers herkomst, opleidingen en werkzaamheden, hebben geen betrekking op het asielrelaas en bevatten derhalve geen elementen die aan het voorgaande afbreuk kunnen doen.

Wat betreft de kopieën van foto's van verzoekers moeder, dient te worden opgemerkt dat aan zulke foto's geen bewijswaarde kan worden gehecht. Zij kunnen immers eenvoudigweg worden geënsceeneerd of gemanipuleerd. Hoe dan ook kan uit deze foto's niet worden afgeleid waar, wanneer of in welke omstandigheden verzoekers moeder gekwetst zou zijn geraakt. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas, kan aldus niet worden aangenomen dat dit zou zijn gebeurd op de plaats, het ogenblik en de wijze zoals geschetst door verzoeker.

De overlijdensaktes en het politieel document worden slechts bijgebracht in de vorm van makkelijk manipuleerbare kopieën. Verder dient te worden opgemerkt dat zulke documenten op zich geenszins volstaan om de teloorgegane geloofwaardigheid van het asielrelaas te herstellen. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Daarenboven blijkt uit de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie'), dit in tegenstelling met wat verzoeker tracht voor te houden, wel degelijk duidelijk dat er in Irak op grote schaal wordt gefraudeerd met zulke documenten en dat zij, zowel binnen Irak als daarbuiten, eenvoudigweg illegaal en tegen betaling kunnen worden verkregen. Het geheel van de voormelde vaststellingen maakt aldus dat aan de voornoemde stukken geen bewijswaarde kan worden gehecht.

Ook de ter terechtzitting neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij aan het voorgaande afbreuk kunnen doen (rechtsplegingsdossier, stuk 11).

De kopie van de foto van verzoekers moeder werd reeds bijgebracht, bevond zich aldus reeds in het administratief dossier en werd reeds hoger besproken.

De kopie van de identiteitskaart van zijn moeder en de kopie van de foto waarop zij samen worden afgebeeld bevatten geen gegevens die betrekking hebben op het asielrelaas of anderszins afbreuk zouden kunnen doen aan de voormelde vaststellingen.

Hetzelfde kan worden opgemerkt ten aanzien van het nationaliteitsbewijs van verzoekers broer en de foto van enkele transformatoren en spoelkabels.

Het medisch verslag en het proces-verbaal worden slechts bijgebracht in de vorm van makkelijk manipuleerbare kopieën. Verder dient te worden herhaald dat zulke documenten op zich geenszins volstaan om de teloorgegane geloofwaardigheid van het asielrelaas te herstellen. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Daarenboven blijkt uit de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') dat er in Irak op grote schaal wordt gefraudeerd met zulke documenten en dat zij, zowel binnen Irak als daarbuiten, eenvoudigweg illegaal en tegen betaling kunnen worden verkregen. Derhalve kan aan de voormelde stukken geen bewijswaarde worden gehecht.

De afdruk van de foto van een graf gaat niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling. Bijgevolg kan hieruit niet worden afgeleid dat op het graf de naam van verzoekers broer vermeld wordt. Hoe dan ook kan zulke (afdruk van een) foto makkelijk zijn geënsceeneerd of gemanipuleerd, zodat hieraan geen bewijswaarde kan worden gehecht.

Zo al aangenomen zou kunnen worden dat verzoekers broer is begraven, *quod non*, dan nog kan hieruit – mede gelet op de hoger gedane vaststellingen inzake diens overlijdensakte – niet worden aangenomen dat zijn broer zou zijn vermoord; laat staan dat aangenomen zou kunnen worden dat dit iets te maken zou hebben met het hoger ongeloofwaardig bevonden asielrelaas.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.5. Verzoeker voert geen argumentatie inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Het staat niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio, of de route daarheen, een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) (cf. European Asylum Support Office, *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis*, December 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, bijgebracht door verweerder en getiteld "*UNHCR Position on Returns to Iraq*" dateert van 14 november 2016 en is derhalve actueel.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

"Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined."

(eigen vertaling: "Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkerwijze worden onderzocht.")

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie in het onderhavige dossier kan niet worden afgeleid dat Basra onder één van de voormelde gebieden valt.

Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is aldus een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Basra en/of Zuid-Irak niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de landeninformatie in het onderhavige dossier (rechtsplegingsdossier, stukken 7; administratief dossier, map 'landeninformatie') blijkt genoegzaam dat de situatie in Basra, verzoekers regio van herkomst in het Zuiden van Irak, niet van die aard is dat zij beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in het voormelde wetsartikel. Eveneens blijkt hieruit dat deze regio door verzoeker op een veilige wijze kan worden bereikt. Verzoeker reikt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou kunnen worden afgeleid.

Verzoeker toont gelet op het voormelde inzake zijn asielrelaas evenmin aan dat hij valt onder toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker toont niet dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS